

S'Hort del rei

Imagina un bell paratge;
d'aquell que somnis dolços
i infortunis foscos
t'han negat la imatge:

Pels brolladors
l'aigua riu i juga,
bota i es belluga;
festes, perfums sonors.

I l'arbre del cementiri
imitant ferma murada;
et guarda, rosa sagrada,
per no trencar l'encanteri.

Els forts tarongers
als costats vigilen
i del perill t'aillen;
com mestres guerrers.

I aquelles altes murades,
són la resta del passat
allò que ens ha quedat
de les grans portes tancades.

SOMNIS

Passejava per un somni fins que em vaig adonar que era la realitat, una realitat que mai no hauria imaginat que existiria, un univers creat per fantasia, un món irreal, on res dolent pot ocórrer, res que et pugui fer mal, res que et pugui obligar a deixar de somniar... encara que sigui tot veritat...

UNA LLÀGRIMA

A UN NÚVOL ESTIC PASSEJANT
MIRANT LA GENT QUE PATEIX FAM.

LES LLÀGRIMES EM CAIEN A POC A POC
AMB MOLTA PENA DINS EL COR.

SALVAR-LOS M'AGRADARIA
I AIXÍ MILLOR LA GENT VIVIRIA.

MENJAR I AIGUA ELS DONARIA,
SABATES I ROBA ELS COMPRARIA.

Melanconia a la banyera

Com figuera sembrada
dins un cossioll de monja,
així d'afiganyada
està la meua esponja.
Eixuta, la carrinya
la rossega amb enrenou
car plena de morrinya
cerca un plat de dutxa nou.
El xampú que l'ensuma
és de color malaltís
com si l'alè d'un puma
l'hagués tornat infeliç.

Una vall plena de roses solitàries estava.
Va venir una dona que molt alegre cantava.
Va començar a ballar
i una sabata va volar.
La va cercar per tot
i la sabata no va trobar.

*Aquella nit perfecta,
la record clarament...
ho tenia tot preparat,
tot estava en ordre,
però no vares arribar,
em vares deixar sola,
en el meu cor començava
a sortir una petita ratlla
que més tard el va separar
en dues parts iguals.
De cada una
brotava una gota de sang roja.
Això provocava un dolor immens
que no em cabia al pit.
Els meus ulls no podien
creure el que veien.
en el meu cor ressonava
el «bum» de cada gota,
se sentia el buit dins meu
que mai s'ompliria.
Davant els meus ulls surten,
un per un els records
que em vares deixar.
Aquell riu, el dia en el
qual em vares fer dona...
Ho record molt bé.*

*Sé que el meu pare
no li agradaves molt.
Sé que no et volia veure.
però també sé que respectava
el meu amor.*

*No puc creure el que ha fet.
M'havia dit que sempre
es guiaria per mi,
pel que jo sentia,
pel que em feia somriure.
Ara et mir i entenc
que els teus ulls no tornaran
a guiar-me durant la nit,
no tornaran a brillar com dos
estels mai més.
Mir el teu cos immòbil
i sent la pèrdua.
Sent que ja no m'abraçarà,
no tindrè el calor que necessiti.
El meu pare no havia complert
la seva promesa.
Havia danyat els meus
sentiments.*

*Mai li ho perdonaré.
L'únic que m'omplia per dedins
i passava per les meves mans
era la sang.
Per dedins la sang bullia,
en canvi, per defora aquesta
estava tranquil·la, sense moure's
ja quasi seca...*

*No podia plorar,
no podia cridar,
no!
La vida m'havia ensenyat
a ser forta,
a lluitar fins l'últim sospir,
però el succeït era més fort.
Sentia que aquest darrer sospir
estava molt a prop.
La meua respiració s'accelerava,
no sabia què fer.
En el meu cap hi havia diferents
opcions, però no podia escolar-ne
cap, la meua ment estava
bloquejada.
No podia suportar la imatge
que tenia al davant,
no ho volia assimilar.
No em podia creure
que no et sentiré xerrar,
xerrar-me, dir-me que m'estimes,
això em superava.
Veia una flama en el jardí.
S'assemblava a la que hi havia al
meu cor, això feia que les parts
rompudes s'ajuntessin
però era inútil,
no era la mateixa d'abans
i no tornaré a ser-ho sense tu.*

*L'únic que em quedava,
era la teua sang que pintava la
meua roba i el meu rostre,
i el teu cos fred i insensible.
Eres la meua vida
i t'han llevat de les meves mans.
Eres els meus somnis
i ja no puc somiar.
Eres el meu cor
i mai tornaré a estimar
a algú, tal com t'he amat
a tu!*

*La flama del jardí
m'ajudarà a cosir les parts
rompudes del meu cor,
i tornaré a estar a prop
de la teua ànima.
En aquest mateix instant,
tota la casa es va incendiar i
els teus ulls em varen guiar
una altra vegada
pel túnel obscur.*

*Ara em torn a despertar
sentint el calor que desprèn
el teu cos,
el meu cor torna a bategar,
em sent viva,
encara que en un alter món,
en un lloc desconegut
amb milers de perills,
però al teu costat,
amb la teua presència
i en els teus braços.*

No me quedan estrellas por contar
en un mundo de bordes fugaces
y aquí estoy.

Las ventanas cierran la luz
a la mirada de la luna
y aquí estoy.

Haré amuletos con trozos de cielo
para que pacten nuevas líneas,
nuevos bordes de infinito.

Hi havia una vegada un pirata que se nomia
Barbataronja i era bon allot. Un altre pirata
dolent que se nomia Patapal havia amagat un
tresor a s'arena. Barbataronja va anar poc a poc
a cercar el tresor. Dins hi havia monedes de
xocolata i se les va menjar totes, i me'n va
donar una a mi i al lloro que se nomia cacauet.

La blanca luna
bailaba en el cielo,
era tan bonita
que parecía un espejo.
La verdad que me gustaba
porque ella cantaba,
unas bonitas canciones,
de todas las estaciones

mostra dels treballs guanyadors